కోటిపల్లి బస్టాండులో బస్సు దిగి, "రేవుకాడికి పెట్టె మోస్తానండయ్యా! పది పైసలివ్వండి' అని వెంట బడ్డ పదేళ్ళ కుర్రాణ్ణి పరీక్షగా చూసి సూట్ కేస్ చేతి కిచ్చాడు చైతన్య.

సిగరెట్ వెలిగించుకుని ముందుకు నడుస్తూంటే మూడేళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ గోదావరిని కళ్ళ చూడటం మనసుకు ఏదో హాయిగా ఉంది. చైతన్యతోబాటు బస్సు దిగిన పాసింజర్లు పాతిక మందికి పైగా రేవులోకి హడావుడిగా నడుస్తున్నారు. అవతలఒడ్డుకు వెళ్ళను లాంచీ నెత్తిమీద నిలబడ్డ వాళ్ళని, కడుపులో కూర్చున్న వాళ్ళనీ హాపీగా మోస్తూ ఈవలి ఒడ్డుకు రావడం దూరంగా కనబడుతోంది. రేవు ఒడ్డుకుచేరి పావలా పెట్టి ముక్తేశ్వరానికి టికెట్ తీసుకున్నాడు చైతన్య. పది పైసలిచ్చి కుర్రాడిచేతి నుంచి సూట్ కేసు అందుకొని, గట్టుదిగి ఒక రాతి బండమీద నిలబడ్డాడు. గోదావరి నిండుగా పరవళ్ళు తొక్కుతూంది. సూర్యుని వాలు కిరణాలకు తరంగాలు తళతళా మెరుస్తున్నాయి. అలల్ని ముద్దు పెట్టుకుంటూ ఆడుకుంటూన్న గాలి చిన్నగా గోల చేస్తోంది. అక్కడక్కడా జాలరి వాళ్ళు రాళ్ళమీద నిలబడి వలలు విసురుతూ చేపలు పడుతున్నారు.

"బాబూ! టైమెంతయ్యిందీ?" వెనక్కి తిరిగి 'నాలుగుంబావండీ' అని చెప్పి చైతన్య ఉలిక్కిపడ్డాడు. నల్లటి గొడుగులో, దళసరి అద్దాల కళ్ళజోడుతో చేతిలో సంచి పెట్టుకుని వార్ధక్య చాయలు అవరిస్తూన్న ఆ ఆకారాన్ని గుర్తు పట్టగానే చైతన్య గుండె విచిత్రంగా కొట్టుకుంది. ఒకనాడు వోనమాలు దిద్దించి అ, ఆ లు మొదలు అయిదవ తరగతి వరకు విద్యాభిక్ష పెట్టిన అవతారం మాస్టారు.

"నమస్కారం మాస్టారూ!" చైతన్య పిలుపుకు ఉలిక్కిపడి కళ్ళజోడు సవరించుకుంటూ దగ్గరకు వచ్చి పరీక్షగా చూస్తూ "నో నువ్వటోయ్ చైతన్యా! మనిషివి పూర్తిగా మారిపోయావు సుమా! అవునూ. వైజాగ్‌లో ఏదో జాబ్ చేస్తున్నావని విన్నాను. పెళ్ళీ అదీ చేసుకున్నావా ఏమిటి?"

"మీకు తెలియకుండా పెళ్ళిచేసుకోను మాస్టారూ. వైజాగులోనే ఉంటున్నానండి. అమ్మ అర్జంటుగా రమ్మని ఉత్తరం వేస్తే బయలుదేరి వస్తున్నానండి. మీ రెక్కణ్నుంచి?"

"ఇలా ద్రాక్షారామం వరకూ వెళ్ళానోయ్. మా అమ్మగారికి ఒంట్లో బాగుండటం లేదు. తెలిసిన డాక్టరు ఒకాయన ఉంటేను, చూపిద్దామని తీసు కెళ్ళాను. అదిగో అక్కడ నిలబడ్డారు మా అమ్మగారూ, కారుణ్యాను."

మాస్టారు చూపించిన వైపు తిరిగి, అప్పటికే చైతన్యను, మాస్టార్నీ ఆసక్తిగా చూస్తూన్న ఇద్దరు ఆడవాళ్ళను చూసి, చైతన్య పక్కలో పిడుగుపడినట్టు అదిరిపడి తడబడుతూ అడుగులువేస్తూ —

"ఏమేవ్! గుర్తుపట్టావా—ప్రసిడెంటు మాధవ రావుగారి అబ్బాయి కృష్ణ చైతన్య. వైజాగ్‌లో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు."

"ఏం బాబూ! కులాసా!" అన్న ఆత్మీయమైన పిలుపునకు 'బావున్నానమ్మా' అని జవాబు చెప్పి కళ్ళ ముందు తెల్లటి చీరలో వెలవెల బోతూన్న వెన్నెల బొమ్మలా, వెలుగులేని దీపపు ప్రమిదలా— దీనంగా దినకరుడు లేని ఉదయం లాంటి మోములో, వర్షించే మబ్బులాంటి కళ్ళతో నిలబడ్డ కారుణ్య రూపం చూసి చైతన్య మనస్సు మంటల్లో కాలుతూన్నట్టు. ఆవేదన ఆవిరులు వెళ్ళగక్కుతూన్నట్టు చలించి—

"ఈ మధ్య నువ్వు వూళ్ళోకి రాలేదు కదా బాబూ. రెండేళ్ళయింది, దాని బొట్టు చెరిగిపోయి. పెళ్ళయిన మూన్నెల్లకే అల్లుడు అమలాపురంలో స్నేహితుడి స్కూటరు మీద వెళుతూ లారీతో ఢీకొని అక్కడి కక్కడే పోయాడు బాబు" కారుణ్య తల్లి పార్వతమ్మ గారి గొంతులో ఉబుకుతూన్న దుఃఖ ప్రవంతి.

"అదిగో లాంచీ వచ్చేసింది. గట్టు దిగండి మీ రంతా!" మాస్టారి పిలుపుతో అంతరంగంలోని ఘోష, అలజడి అణచుకుంటూ గబగబా మాస్టారి చేయి పట్టుకొని క్రిందికి దిగాడు చైతన్య. పాసింజర్లు కంగారుగా బల్లలమీంచి నడచి లాంచీలోనికి ఎక్కుతున్నారు. స్టూడెంట్స్ కాబోలు కొంతమంది టాపు మీద కెక్కి చప్పట్లు కొడుతూ కేకలేస్తున్నారు. చైతన్య మాస్టార్ని ముందుగా లోని కెక్కించి, పార్వతమ్మగారికి చేయి అందించాడు. కారుణ్య చైతన్య వైపు మూగగా చూస్తూ తల్లి కూడా లాంచీలోకి ఎక్కింది. లాంచీ గుడగుడమని శబ్దం చేస్తూ ముందుకు కదిలింది. చైతన్యమనస్సు గతంలోకి పరుగెట్టి కొన్ని మధుర స్మృతుల్ని స్పృశిస్తూ —

అయిదవ తరగతి పూర్తి చేసి రెండు మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న అమలాపురం హైస్కూలుకు నడిచి వెళుతూ తాటి తోపుల్లోంచి తగువు లాడుకుంటూ కలిసి వస్తూ ఎగిరే పాలపిట్టల్ని చూస్తూ ఎంచక్కా రేగుపళ్ళ రుచుల్ని ఎంగిలి చేస్తూ కొబ్బరి చెట్ల నీడల్లో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ—

"కృష్ణా! నువ్వు ఇలా ఆ పిల్లల్ని అందర్నీ ఒదిలి నాతోనే వస్తే, వాళ్ళంతా ఏమనుకుంటారు?"

"ఏమనుకుంటే నా కేం? కృష్ణా కారుణ్యా ఒకటే అనుకుంటారు. ఇద్దరి జంటా బాగుంది

జలి బాగా కలిసిందనుకుంటారు."

"ఛీ. ఛీ. నా కూడా రాకు. మిగతా ఆడపిల్లలంతా నన్ను ఆట్ట పట్టిస్తున్నారు బాబు."

"నువ్వట్లంటే నేను చదువే మానేస్తాను... హాయిగా మా నాన్నతో కలిసి పొలం పోతాను".

"నీ అంత పని మాత్రం చెయ్యకు. వరదాకే అన్నాను. నిజం కృష్ణా. నువ్వు నాకూడా లేకపోతే, నాకు మాత్రం ఒకడుగు ముందుకు పడుతుందేమిటి?"

ఎయిత్ క్లాత్ పరీక్ష అయిన తరవాత, పది రోజులు కనిపించడం మానేసి పదకొండో రోజు పట్టు పరికిణీ నీలం రంగు వోణితో, పెద్దమనిషిగా మని మాపు వేళ, నూతి దగ్గర ఎదురయినప్పుడు సూటిగా చూస్తున్న తన చూపుల్ని తప్పించుకుని సిగ్గుతో మెలికలు తిరిగి పోతూ తప్పించుకుని పోతున్న కారుణ్యను ఆపి—

"ఇదన్న మాట సంగతి—అమ్మాయిగారు కనిపించ పోవడానికి కారణం. అబ్బా. కారుణ్యా! నిన్నిప్పుడు చూస్తుంటే ఏమనిపిస్తుందో తెలుసా?"

"ఛీ. ఫో. ఎవరైనా చూస్తారు. అదరా బాదరా వెళ్ళి పోతున్న కారుణ్య అరచేయి పట్టుకుని, "ఎవరూ చూడకపోతే ఫరవాలేదుగా" అంటూ గాఢంగా చేతి మీద ముద్దు పెట్టుకుని గబగబా పారిపోతూంటే గలగల మని జాలు వారిన నవ్వు మసక చీకట్లో కోటి వీణలు మోగించి—

అట్లతద్దికి ఆరుబయట వెండి వెన్నెల్లో అమ్మాయిలు ఆడుకుంటూంటే కారుణ్య కోసం కళ్ళింతలు చేసుకుని, పాడు బడ్డ పంచాయతీ బిల్డింగులో పొంచి పొంచి దాగుడుమూత లాటలో దాక్కోన డానికి వచ్చిన కారుణ్యను దొంగలా బంధించి కౌగిలిలో బిగించి, భయంతో కెవ్వున కేక వేయబోయిన కారుణ్య పెదాలపై ఆర్తితో అధరాలను అన్చి, నేనూ నీ కృష్ణ నని గుస గుస లాడితే గువ్వలా ఒదిగిపోయి గుండెల్లో మధురానుభూతుల్ని మిగిల్చి—

కాలేజి సెలవుల్లో ఇంటి కొచ్చి, పదవ తరగతితో చదువుకు ఫుల్ స్టాప్ పెట్టేసిన కారుణ్యను, బండారు లంక పూరి చివర పంతెన దగ్గర రావి చెట్టు వెనుక కలుసుకుని పెళ్ళి విషయం మా నాన్నగారితో మాట్లాడతానని-పెద్దలు ఒప్పుకోక పోతే ఇద్దరం కలిసి ఎక్కడికైనా వెళ్ళి పోదామని ధైర్యంగా అన్నప్పుడు కారుణ్య భయపడుతూ కారణం చెప్పకుండానే తన గుండెలపై వాలి భోరున ఏడుస్తూ వెక్కిళ్ళ మధ్య తనకు పెళ్ళికొడుకును నిర్ణయించారని, తను ప్రేమ విషయం వాళ్ళమ్మ గారితో చెపితే కస్సుమని మండి పడిందని. నిప్పును కూడా నీళ్ళతో కడిగే విష్ణు గరిష్మ కుటుంబంలో పుట్టి ఒక శూద్రుణ్ణి పెళ్ళి చేసుకుంటావాని తిట్టి పోసిందని, తండ్రికి తెలిస్తే అగ్గి మీద గుగ్గిలమై ఆగ్రహిస్తారని భయ పెట్టిందని, తల్లి దండ్రుల్ని క్షోభ పెట్టి తను బయటకు రాలేనని, స్నేహితులుగానే మిగిలి విడి పోదామని కన్నీళ్ళతో తనకు అభిషేకం చేసి కారుణ్య వెళ్ళిపోతే ఆమెకు పెళ్ళి చేసుకోవడానికి చేసిన ప్రయత్నాలన్నీ విఫలమై, నిరాశతో పూరు విడిచి వైజాగు పెదబాబాయి దగ్గరకు పోయి...

లాంచీ లోంచి ఎవరో నీళ్ళలోకి దబాలున దూకిన చప్పుడు, కేకలు, గోల ఏడుపులు. గతంలో కొట్టుకుంటూన్న చైతన్య తుళ్ళి పడి ఎదురుగా కళ్ళ ముందు గోదావరి ఒడిలో మునిగి తేలుతూన్న తెల్ల చీరను చూసి మెదడు దిమ్మెత్తినట్లాయి, మరు క్షణంలో నీటిల్లోకి దూకి తెల్ల చీరను పట్టుకున్నాడు. ప్రవాహపు వేగంలో కారుణ్యను ఒక చేత్తో పట్టుకుని ఈదుతుంటే ఎవరో ఇద్దరు లాంచీ మనుషులు దూకి చేసిన సాయంతో ఆగిపోయిన లాంచీ లోకి కారుణ్యను ఎక్కించాడు చైతన్య. అపద గడిచినందుకు అందరి మనసులు స్థిమిత పడ్డాయి. ఆడవాళ్ళ గోలను ఒక కేకతో అదుపులో పెట్టి కారుణ్యకు ఉపచర్యలు చేస్తుంటే 'ఎంత పని చేశావే తల్లీ' అంటూ పార్వతమ్మగారు గుండెలు బాదుకుంటున్నారు. అవతారం మాస్టారు అయోమయంగా ఏడుస్తూ వణికి పోతున్నారు.

"ఏం పర్వాలేదు మాస్టారూ! [illegible]. కారుణ్య కాస్సేపటికి కళ్ళు తెరుస్తుంది." చైతన్య తడిసిపోయిన బట్టలు పిండుకుంటూంటే మాస్టారు రెండు చేతులూ పట్టుకొని "నీ ఋణం ఎలా తీర్చుకోను బాబూ!" అంటూ విలపించ సాగారు.

"మొగుడు పోయిన [illegible] పాపం, వయసులో ఉంది. బ్రతుకుమీద ఆశలేక చచ్చిపోదామని దూకేసింది." [illegible] ఆడవాళ్ళ సానుభూతి, మగవాళ్ళ వ్యాఖ్యానాలు.

కారుణ్య కళ్ళు తెరిచి చైతన్యను [illegible] ముఖం పక్కకు తిప్పుకుని [illegible] ఏడ్వసాగింది. చైతన్యకు జనం అటువైపు చూస్తున్న చూపులు కనిపించటం లేదు. చేస్తున్న వ్యాఖ్యానాలు చెవులకు వినిపించటం లేదు. మనస్సంతా గజిబిజిగా, గందరగోళంగా ఆలోచనలు—"కారుణ్య కేవలం తనను చూసే ఇంత పనికి పూనుకుందా. తను కనిపించి ఆమె అంతరంగంలో కల్లోలం కలిగించి ఆత్మహత్యకు పురి కొల్పడం."

ముక్తేశ్వరం రేవులో లాంచీ నుండి దిగి కారుణ్యను [illegible] చైతన్య. అప్పుడే సిద్ధంగా ఉన్న అమలాపురం బస్సెక్కి నాలుగు టిక్కెట్లు తీశాడు. బస్సు బయలు దేరింది. చైతన్య పక్కనే కూర్చున్న మాస్టారు, పార్వతమ్మ గారు, [illegible] అప్పుడప్పుడూ [illegible] ఎదురుగా చైతన్య వేపు చూస్తున్న కారుణ్య.— అందరి హృదయాలు బరువుగా ఉన్నాయి. తెలియని బాధ ననుభవిస్తున్నాయి. చైతన్య బయటికి తొంగి చూశాడు. బస్సు ముక్తేశ్వరం రోడ్డు దాటి వెళుతోంది. కారుణ్య [illegible], కోరికల పురి విప్పి [illegible] నాట్యం చేసే వయసులో భర్తను పోగొట్టుకుని, వైధవ్యంతో [illegible] నుంచి నరకాన్ని చూస్తోంది. ఆమె జీవితానికి గమ్యం ఏమిటి? సాంప్రదాయాల సంకెళ్ళు [illegible] కొని, ఆచారాల [illegible] పెట్టుకు జీవచ్ఛవంలా జీవయాత్ర కొనసాగించవలసిందేనా? [illegible] అగ్రకులమని చెప్పుకుంటూ [illegible] బ్రతుకుతూన్న తల్లిదండ్రుల తీరు [illegible] మూఢాచారాలు కారుణ్య బ్రతుకును మంటల్లో కాల్చి కాల్చి—

అమలాపురంలో బస్సు ఆగింది. [illegible]

చైతన్య [illegible] తల్లి [illegible].

"ఏరా కృష్ణా! [illegible] చేస్తున్నారు. రేపు శ్రావణంలో ముహూర్తాలున్నాయని, [illegible] సరిగ్గా చెప్పవు. వారం రోజులయింది వాళ్ళొచ్చి. అందుకే నిన్ను అర్జంటుగా రమ్మంది కూడాను." తల్లి ఆనందంగా అడిగింది.

"[illegible] తొందరగా ఉంటే [illegible] ఎవరినైనా చూసుకుని, పెళ్ళి చేసుకోమను. నే నిప్పుడే పెళ్ళి చేసుకోడం జరగదు."

"ఏం? ఎందుకు చేసుకోవు? [illegible] మేనమామకు [illegible] బంగారంలాంటి పిల్ల. [illegible] ఇంతకీ నీ ఉద్దేశ్య మేమిటి? ఆ మాస్టారి కూతురు, మొగుడు [illegible] తయారయింది [illegible]"

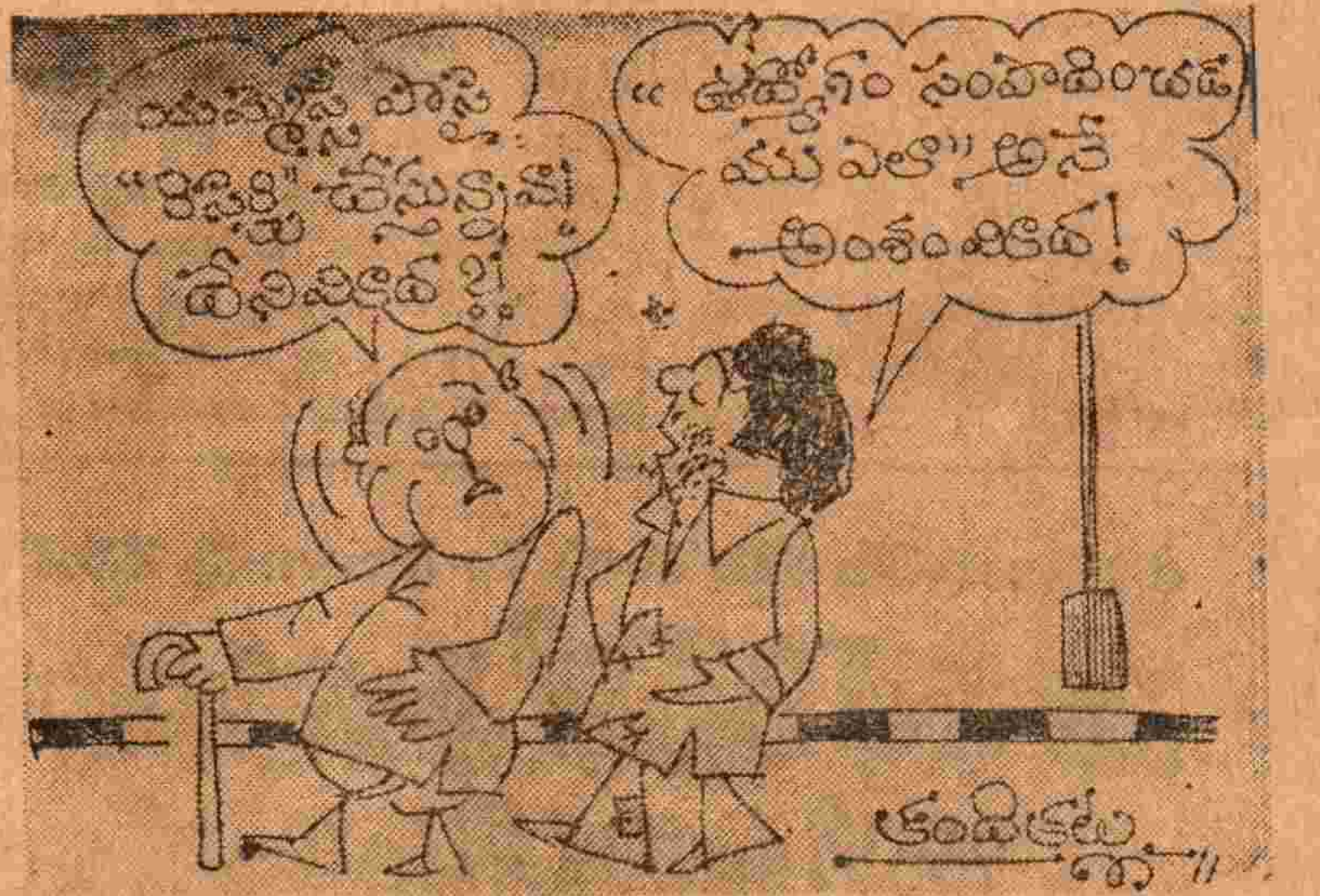

"ఛీ నోరుమ్ముయ్‌! అసంకర్బంగా మాట్లాడకు. ఏది మీ ఇష్టమైనా, నా పెళ్ళి మాత్రం నా ఇష్టమే. అమ్మా! ఇదిగో మళ్ళా పెళ్ళి విషయం మాత్రం ఎత్తావంటే రేపొద్దుటే వైజాగుపోతా.!" చైతన్య రూపం చూసి తల్లి సణుక్కుంటు బయటి కెళ్ళిపోయింది. "తన కూతుర్ని చేసుకుంటే ఆస్తి అంతా కలుస్తుందని మామయ్య ఎత్తుగడ. పుట్టింటికి దగ్గరవుతానని తల్లి ప్రయత్నం. వీళ్ళంతా కలిపి ఆ పల్లెటూరి దాన్ని తనకు కట్టబెడదామని చూస్తున్నారు. —చైతన్య చికాగ్గా సిగరెట్ వెలిగించుకొని వీధిలోకి నడిచాడు. చల్లటిగాలి మెల్లిగా వీస్తోంది. చిన్నయ్య సెట్టి కొట్టు దగ్గర కొబ్బరి బొండాలు గుట్టలు గుట్టలుగా పోగుబడి ఉన్నాయి. పది మంది మనుషులు గునపాలు నిలబెట్టి కొబ్బరి బొండాల్ని ఒలుస్తున్నారు. దేవాలయం అరుగు మీద కొంత మంది కుర్రకారు పేకాట ఆడుతున్నారు.

"ఏమోయ్ కృష్ణ చైతన్యా! ఈ పల్లెటూర్ని పూర్తిగా మరిచిపోయినట్టున్నావ్ ఎక్కడికి? మాస్టా రింటికేనా?" తెలిసిన మిత్రుడొకడు వ్యంగ్యంగా అరుగు మీద కూర్చొని అడిగిన ప్రశ్నకు చిరునవ్వుతో

దీని తెలుపుచేసే శక్తిని మీకు మీరే ఋజువు చేసుకోండి:

సూపర్ రిన్‌తో తళతళలాడే తెలుపు మరే ఇతర డిటర్జంట్ బిళ్ల లేదా బార్ కంటే తెలుపు

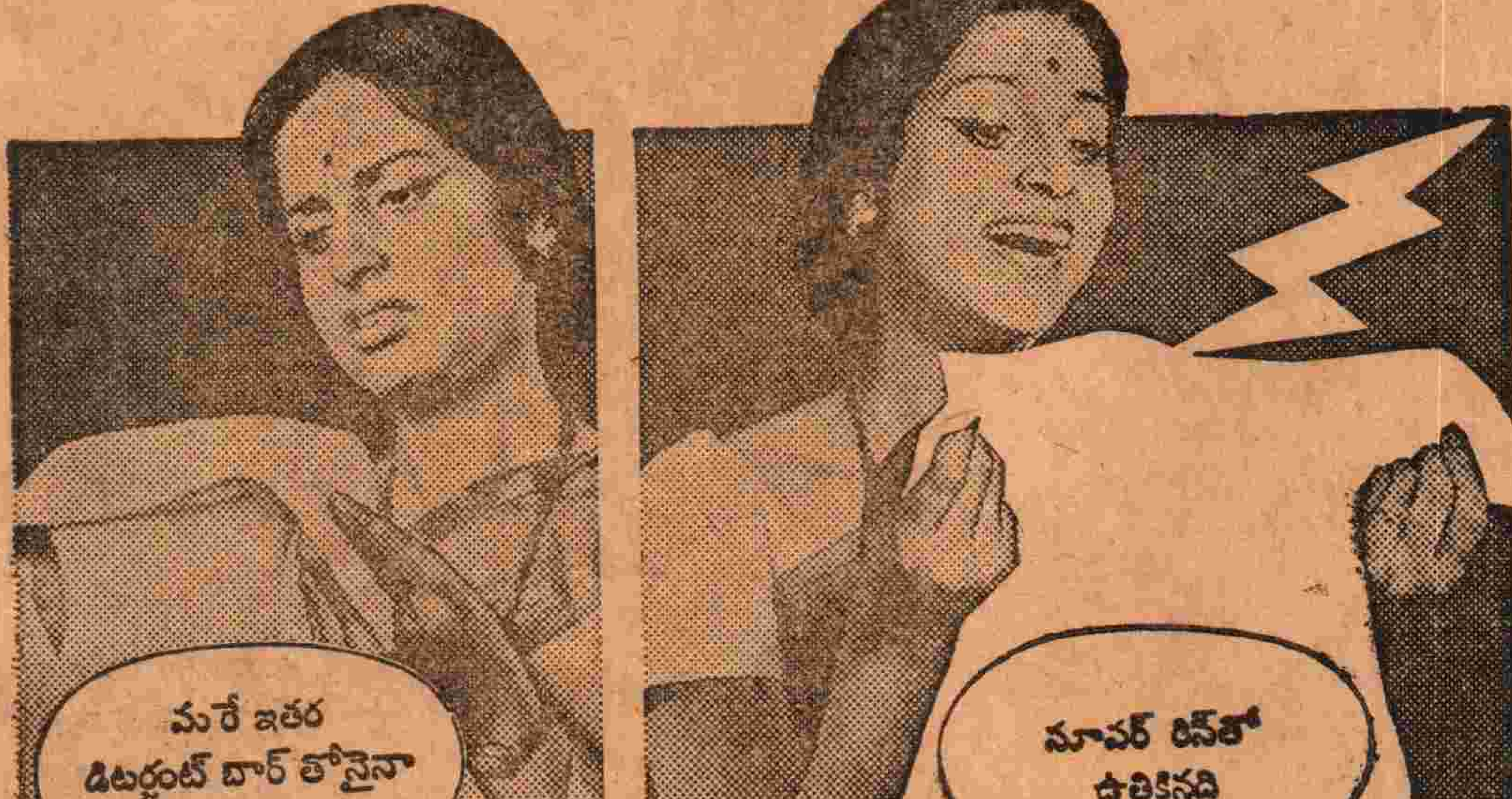

ప్రతిసారీ క్రమం తప్పకుండా సూపర్ రిన్ వాడి మీ బట్టలు మరింత తెల్లగా ఎలా అవుతాయో చూడండి. మరే ఇతర డిటర్జంట్ బిళ్ల లేదా బార్ కంటే ఎంతో తెల్లగా ఉతుకుతుంది సూపర్ రిన్. ఎందుకంటే, సూపర్ రిన్‌లో ఉంది ఉత్తమమైన తెలుపుచేసే శక్తి. దీని తెలుపు చేసే శక్తిని మీకు మీరే ఋజువు చేసుకోండి.

మరే ఇతర డిటర్జంట్ బిళ్ళ లేదా బార్ కంటే మరింత తెలుపు చేసే శక్తి

హిందూస్థాన్ లివర్ వారి విశిష్ట ఉత్పాదన.

సమాధానం చెప్పి, పూజారిగార్ని పలకరిద్దామని గుడి లోకి నడిచాడు చైతన్య, "వీడు మళ్ళా పూర్లోకి వచ్చాడు కదా! మాస్టారి కూతురికి రోజులు మళ్ళా నిముషాల్లా గడిచి పోతాయ్."

"అసలు వీణ్ణి చూసుకునే కదరా! అది మొగుణ్ణి మందు పెట్టి చంపేసింది."

"నేను ఎన్నిసార్లు కళ్ళారా చూడలేదురా బాబు! కాలవ అవతల కొబ్బరి తోటలో, మోటారు పంపు షెడ్డులో ఇద్దరూ ఒళ్ళు మరిచిపోయి ఉండగా" దేవాలయపు మండపం గుమ్మం దగ్గర నిలబడి అరుగు మీద మనుష్యులు మాట్లాడుకుంటూన్న మాటలు విన్న చైతన్య అచేతనంగా ఉండిపోయాడు. కోపంతో ఒంట్లోని రక్తమంతా ప్రవహించి ముఖంలో పేరుకున్నట్టయి గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి మాస్టారింటికి నడిచాడు. మాస్టారి పెంకుటిల్లు పాడుబడి కూలిపోవటానికి సిద్ధంగా ఉంది మల్లెపువ్వులాంటి తెల్లటి చీరలో, మంచంలో పడుకున్న కారుణ్య చైతన్యను చూసి కంగారు పడుతూనే లేచి కుర్చీ వేసింది.

మౌనంగా చూస్తూ 'నాన్న బయట కెళ్ళారు అమ్మ మడి కట్టుకొని వంట ప్రయత్నంలో వుంది" అని బుర్ర వంచుకుంది.

"కారుణ్యా! నేను నీ గురించే వచ్చాను. ఒకటే మాత్రం నిజం చెప్పు—నీ ఆయన యాక్సిడెంట్‌లో పోయాడా! మందుతాగి చచ్చిపోయాడా!" చైతన్య ఆవేశంగా అడిగాడు. కారుణ్య ముఖం మారింది. కాస్సేపు మౌనంగా ఆలోచించినట్టు కనిపించింది.

"ఆయన నా గురించే చనిపోయారు. నిజం కృష్ణా!" చైతన్య ఆశ్చర్యంగా ఆమె ముఖంలోకి చూస్తున్నాడు.

"ఎవరు నూరి పోశారో పెళ్ళయిన పది రోజుల్నుంచీ ఆయనకు అణువణువులోనూ నా మీద అనుమానం బయలుదేరింది. ఆ అనుమానంతో అనుక్షణం మాటలతో, చేతలతో చిత్రహింస పెట్టే వారు. చదువుకునే రోజుల్నుంచీ ఎవరో పాత ప్రియుడు నీ కున్నాడట కదా! మీ రిద్దరూ తోటల్లో, గడ్డి వాముల్లో విచ్చలవిడిగా కలుసుకునేవారట కదా! వాడితో కులికి ఇప్పుడు ఏమీ ఎరుగని దానిలా, నా దగ్గర నటిస్తున్నావు. నా కళ్ళల్లో కారం కొట్టి కాపరం చేద్దా మనుకుంటున్నావు. నిన్ను మోస పోయి పెళ్ళి చేసుకున్నా నంటూ నానా విధాలుగా నన్ను రంపపు కోత కోసేవారు. రాత్రిళ్ళు ఆయన దగ్గర పడుకోవడం నరకాన్ని అనుభవిస్తున్నట్టుగా ఉండేది. నే నెన్ని విధాలుగా చెప్పినా నా మాటలు ఆయన తల కెక్కలేదు కావు.

ఒక రోజు రాత్రి నన్ను పూర్తిగా వివస్త్రను కమ్మని ఏదో మందు తెచ్చి తాగమని బలవంతం చేశారు. ఆ మందు ఘాటుగా చెడు వాసన వేస్తున్నట్టుగా ఉంది. నేను గిజాయించుకొని తాగనని మొండికెత్తేసరికి, సిగరెట్ వెలిగించి గుండెలమీద, తొడలపైన కాల్చి శారీరకంగా చిత్ర హింసలు పెట్టేరు. నేను గట్టిగా ఏడుస్తూంటే నోట్లో గుడ్డలు కుక్కి, పిచ్చిపట్టిన వాడిలా ఆ మందు నోటో పోసుకొని ఒక్క గుటకలో తానే తాగేశారు. అంతే, కొంతసేపటికి కాళ్ళు చేతులు కొట్టుకుంటూ ఊపిరి వాల్చేశారు. నిజం కృష్ణా! నేను చేసిన తప్పేమిటో నాకే తెలియదు. నా దెప్పుడూ దురదృష్ట జాతకమే. నిత్యం ఎదురయ్యే అవమానాలనుండి, అవహేళనల నుండి తప్పుకొని పోదామని గోదావరిలోకి దూకితే, నన్ను రక్షించి నువ్వు కూడా అన్యాయమే చేశావు" కారుణ్య కళ్ళల్లో కన్నీళ్ళు. కడలి కల్లోల తరంగాలు చైతన్యకు మతి పోయినట్టుగా ఉంది. మనసులో గతం గగ్గోలు పెడుతూంది. భారంగా ఏదో నిర్ణ యించుకున్నట్టు కుర్చీలోంచి లేచి, మరలా వస్తా నంటూ విసురుగా బయట కొచ్చేశాడు.

తెల్లవారింది. అమ్మాయ్ కారుణ్యా అంటూ గదిలో కొచ్చిన పార్వతమ్మగారు కారుణ్య కనపడక పోవటం చూసి కంగారు పడుతూ భర్తను లేపింది. అనంతరం మాస్టారు అయోమయంగా లేచి భయం పడుతూ అంతా కలయ తిరిగి తల పట్టుకుని కూర్చుండి పోయారు. "ఏమండీ! అమ్మాయి బట్టలూ పెట్టెకూడా కనపడటం లేదండీ. ఇదేదో తెల్ల కాగితం దాని మంచం దగ్గర రెప రెప లాడు తోంది." అనంతరం మాస్టారు పార్వతమ్మగా రిచ్చిన తెల్ల కాగితాన్ని తెల్లబోతూ కళ్ళజోడు పెట్టుకుని చదువుతూ—

"మాస్టారూ!

ఈ ఉత్తరం చదివి మీరు విచారంతో కుంగి పోవద్దు. ఇలా జరిగిందని తలబద్దలు కొట్టుకో వద్దు. చిన్నప్పటి నుండి మీ అమ్మాయి కారుణ్యతో నా స్నేహం మీకు చూచాయగా తెలిసినా, పార్వతమ్మ గారికి పూర్తిగా తెలుసు. యుక్త వయసు వచ్చిన తరవాత మేమిద్దరం ఏకమవుదామని, గుడి పూజారి గారితో చెప్పిస్తే, మీరు స్నేహం అని తేలికగా తీసి పారేశారు. మీ అమ్మాయి పిరికితో మిమ్మల్ని క్షోభ పెట్టడం ఇష్టంలేక, నాతో రాలేక మీరు నమ్మిన కులం వంశ మర్యాదలకు, మీరు చేసిన పెళ్ళికి తల వంచింది. వూహించని విధంగా ఆమెకు తల బొట్టు చెరిగి మీ సాంప్రదాయాల ముసుగులో నైరాశ్యం నీడలో బతుకుతూ చివరకు చిన్న ఆత్మ హత్యకు పూనుకోవడం నిజంగా నా హృదయాన్ని కల్లోల పరిచింది. ఆమె నుదుట బొట్టు చెరగడానికి ఒక విధంగా నేను, మా స్నేహం గతంలో కారుణ్యా—నేనూ విచ్చల విడిగా కలిసి తిరగడం కారణ మని తెలిసిన తరవాత నన్ను నేను అదుపులో పెట్టుకోలేని వాడినయ్యాను. ఒక ఆడ పిల్లతో పెళ్ళిబారులో చనువుగా తిరిగి అందరి దృష్టిలో పడిన తరవాత ఆమెను వదిలేస్తే ఎటువంటి అనుమానాలకు దారుణా లకు అవకాశం ఉంటుందో ప్రత్యక్షంగా తెలుసు కున్నాను. కానీ నేను చేసినతప్పును సరిదిద్దుకోవడానికి నా కో చక్కని అవకాశం దొరికింది. మోడులా జీవిస్తున్న మీ అమ్మాయి బతుకును కుర్చీ చిగురింప చేయాలని, జీవితాన్ని తిరిగి ఒక అభాగ్యురాలి జీవితంలో ఆవిష్కరించాలని స్థిర నిశ్చయంతో మీ అమ్మాయిని తీసుకు పోతున్నాను. దూరముగాలుగా కాదు. కల్యాణ తిలకం దిద్ది నా కలల కన్యని రూపాన్ని నా చిన్ననాటి స్నేహితురాల్ని నా సహధర్మచారిణిగా తీసుకుపోతున్నాను. ఈ పని ఎప్పుడో చేయవలసింది. అలస్యమైనా అభ్యుదయ భావా లున్న యువకునిగా అందరిలా కాకుండా ఒక ప్రత్యేకతను ఆపాదించు కుని బతకాలనే నా చిరకాలవాంఛ నెరవేరింది. మీరుకూడా ఆ పాడుబడ్డ ఇల్లును ఏదో ధర కమ్మేసి కింది అద్దెకు వచ్చేయగలరని, మీ కులానికి వంశా నికి మచ్చ తీసుకొచ్చానని మీరు మధనపడినా, మాది నిజమైన ప్రేమని ఇప్పటికైనా ఒప్పుకుంటారని ఆశిస్తూ మీ శిష్యుడు. చైతన్య."

అనంతరం మాస్టారు చేష్టలుడిగి, చైతన్యా! ఎంత పని చేశావు అని గోడకు చేరగిలబడి స్వగతంలో అనుకుంటూన్న అదే సమయానికి—

కోటిపల్లి గోదావరి దాటుతూ లాంచీలో కూర్చున్న చైతన్య, కారుణ్య మనస్సుల్లో కోటి రాగాలు కమ్మగా వినబడుతున్నాయి. కారుణ్య నుదుటి మీద బొట్టు అప్పుడే ఉదయిస్తున్న సూర్యుడి వెలుగులో తళతళా మెరుస్తూంది. ఉదయ రాగం ఆ జంట హృదయాల్లో గంటలు మోగిస్తోంది. చైతన్య గోదావరిలో చేయి పెట్టి నవ్వుతూ, నీళ్ళు తీసి పైన చల్లుతూంటే కారుణ్య, చిగురిస్తూన్న మోడులా ముసి ముసిగా నవ్వుతూంది. ★

వధువు కావలెను

ప్రభుత్వోద్యోగమున నెలకు రు. 1600లు సంపాదిస్తున్న, రాజుల కులమునకు చెందిన ఇంజనీర్‌కు, వ. 33 సం॥లు, తగిన సంబంధము కావలెను. విషేధములు లేవు. నిరాడంబరమైన సత్వర వివాహము. బాక్సు నెం. 177, ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక, హైదరాబాద్ - 29 కి వ్రాయండి.